

Переднє слово

Це число читань традиційно звертається до живих, актуальних проблем театрального й мистецького сьогодення. Цього разу – до актуального театру в межах актуального мистецтва. Досліджуються експансії театру на інші території, а також інтеграція власне театральних естетик в контексти суміжних видів мистецтв.

Акцентуємо перегляд актуальним мистецтвом понять часопростору, творення образів-кентаврів і стилів-кентаврів. Метафізичні парадокси, розрив референтних зв'язків між образом і уявним означником, установки на суб'єктивність, на суміщення несумісного, відчуження класичних форм у новітні моделі масової культури (поп, неопоп, постпоп, кітч, голлівудський пеплум тощо), візуалізація парсичних (прихованих) енергій, присутність новітніх версій національної історії, актуального міфу, медіа-просторів та ін. – засвідчують: у стилістичному сенсі – це гілка (відгалуження) постнекласичного авангарду, що надає легітимності, як і належить авангардові, передусім позасвідомим, вкрай суб'єктивним, латентним станам, практично неспроможним дешифруватися тут-і-зараз. Означити її можна і як *паралельний арт-простір*. Нарешті – як *альтернативне мистецтво*. Контексти актуального мистецтва з'являють потребу трансформації сучасної свідомості.

Статті спонукають до роздумів: що таке у цьому контексті актуальний театр? Його семантика? Як рухається мова театру від інтерпретаційних моделей

до інших? У чому сенс «перформативного повороту»? Чому він забезпечує адекватніші сучасності множинні рівні свободи?

Заторкнуто й проблеми психологічного та ігрового театру з досвіду Олега Ліпцина та його вчителя М.М.Буткевича («круглий стіл»).

І ще важливо, на чому хочу наголосити окремо: у розділі Критика розпочато серйозну розмову про вкрай небезпечні явища в сучасному театрознавстві – **плагіат та паранауку**, які породжують ентропію в інтелектуальному полі суспільства й загрожують його життєзабезпеченню.

Неллі Корнієнко